Ἀντεύς. Γραικός.

162

[illegible]ηγόθεν, ὄφρα τοι υἷες ἀμύνοιεν Βορέαο·
εἰ δὲ καὶ ὀφθαλμοῖσι φόως τοι υἷες ἀμύνειαν ὄφρα, τῶ ἂν οἴω
γηθήσειν, ὅσον εἴ περ ὑπότροπος οἴκαδ' ἱκοίμην.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ὁ τόν γε καθαπτόμενος προσέειπεν·
„Αἰσονίδη, τὸ μὲν οὔ τι παλιντάγρετον, οὐδέ τι μῆχος
[illegible] ὀπίσσω· κεῖνται γὰρ ὑποσχέσθαι [illegible]
[illegible] δὲ σὲ θάνατον καὶ ἄφαρ θεὸς ἐγγυαλίξαι
παῖδε θεῶν [illegible] μετέσσονται ἀγλαΐην.
Ὣς τώ γ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον·
αὐτίκα δ' ἐκ μεγάροιο ἀμφ[illegible]σαν[illegible]
Ἀρηΐονες· τοὺς δ' ἀμφὶ περι[illegible]θοντα
ἀνέρες οἳ καὶ πρόσθεν ἐπ' ἤματι ἱερὸν ἄμειβον
αἰέν, ὁμῶς φορέοντες ἐπ' αὐτὸ μοῖραν ἐδωδῆς.
τοὺς ἀγέρων πάντεσσιν, ἔπι καὶ ἀμφαράς τινας
[illegible]ρσεν ἐϋδμήτους, κοῦρον δ' αὐτὸ ταχὺ εἶροι
καλλι[illegible] ὑποσχόμεναι κομέεσκον.
τὸν τότ' ἵκανε Γραικός, ὁ ῥά οἱ ἦε
ῥίψατος· ἀσπάσιος δὲ δόμοις ἐνὶ δὴ γεγήθει.
πρὶν γὰρ δὴν ὑπό τ' αὐτὸς ἀγαπὴν γαῖαν ἄναξεν
Ἑλλάδος ἐξαπίνης μετὰ πέζαν Αἰήταο.
[illegible]κα θ' ἂν ἄγραφον κυθήσειε [illegible] γαίῃ
[illegible] Διάδον σχήσουσι ἰούσας.
[illegible] εἶσθ' ἐπέεσσιν προσπαίζουσα συνεκέτειν

στηθ' ἀγλάον· τὸν δὲ Παραίθιον αὐτόθι Αἰνείας
κεῖμενθ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν· αἶψα δὲ θῦνέ γε
σφωΐτέρου αἰῶν ὅλης ἔσχεθ' ἐς ἔ κονίσσαι
ἥπιον ἐσαθρήσας. Τοῦ δ' ἐκ κεφαλαῖο 'κλόνος,
μειλιχίως ἐρέθησεν ἀμειψέσσι [illegible]
„ Ὦ φίλοι, οὐκ ἄρα πάντες ὑπέρβιοι ἀνέρες ἔασιν,
„ οὐδ' ἐυφρονέοντες ἀμύμονες. ὡς καὶ ὅδ' ἀνὴρ
„ ζωὸς ἐὼν δεδμηθείς, ἐὸν μόρον ἄρα δαείη.
„ κεῖθε γὰρ οὖν ὡς [illegible] κάρα καὶ [illegible],
„ δὴ τόξ' ἐμὸν περὶ [illegible] ἐπασσυτέρων βιότοιο
„ Χρυσοχέουσ' ἢ Θρύχεουσα; τὸ ἤμαθε δ' ἦμαρ [illegible]
„ κύντερον, τόδε θῖς [illegible] ἀνάγκης [illegible],
„ ἀλλ' ἄγε πατρὸς ἐοῖο [illegible] ἀμείβων
„ ἀμφαγαπίζε. ὁ γὰρ [illegible] δίναρέα [illegible]
„ δὴ ποθ' Ἀκαρνανίδος Νύμφης ἀθέριξε [illegible]
„ ἤ κεν ὀδυρομένη [illegible] μεμνήσεσθ' αὖθις,
„ μὴ θαρσέειν [illegible] ἤμισε, ἢ ἐπὶ [illegible]
„ αὐτὰρ [illegible] αὐτὰρ ὁ θῦνέ γε
„ ἀφραδέως ἔθνησκεν, [illegible] νεάθικας.
„ τὸν δ' ἄρα [illegible] Νύμφη [illegible] ὀπίσσω
„ αὖθις γ' [illegible] ἔμεν [illegible] ἀρίκανε,
„ ἀμφαγαπῶν ἔμεν· [illegible] δ' ἐπέγνωσα [illegible]
„ Θοωνιάδος Νύμφης [illegible] αὖθις.

486 „ ἱερὰ [illegible] αἰθόμενον [illegible]:
„ ἔνθ' ἐπὶ [illegible] κατὰ [illegible] ὅθι [illegible]
„ [illegible] οὐδ' ἀθέριξε· μάλα δ' αἴκοντα θύραζε.
„ [illegible] ποτὶ [illegible] γε [illegible].
Ὣς φάθ' Ἀγηνορίδης· ὁ δ' ἐπισχεδὸν αὐτίκα δόκῳ
ἤλυθ' ἄγων [illegible] οἷς. ἀνὰ δ' ἴσαθ' [illegible]
[illegible] δὲ Βοιωτοὶ [illegible] γέροντας.
[illegible] δὲ [illegible] Ἀπόλλωνα,
ῥέζον [illegible], [illegible] ἀνεμένοι.

528 Καὶ θα [illegible] δὲ καθ' [illegible]
μίγνον [illegible] δ' [illegible] θάνοι
[illegible] ἦμαρ [illegible]
ἐν δὲ [illegible] δυώδεκα [illegible]
[illegible] γ' ἐφ' ἱερὰ θῖνες
νῆα θοὴν ἔσβαινον ἐρεσσέμεν, τὰς [illegible]
θρήνοντες [illegible] μετὰ [illegible] ἀλλ' ἄρα θῦνέ γε
[illegible]
[illegible], γαίης δ' ἀπὸ [illegible] ἔησαν.

[illegible]

ὡς ἄρα [illegible] αἶψα [illegible]
[illegible] ἐς [illegible] Θοωνίδος [illegible].

165

Φινεὺς — Θυνίαι

615 „Αἰσονίδη, [illegible] θεῶν κασιγνήτη [illegible]
„[illegible] ἔσσεται, πρὶν ὄρσαι.
„κηνέ μὴ δείδιθι [illegible] [illegible]
„[illegible] Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς."

644 [illegible]
„[illegible] [illegible] βόθον [illegible]
„[illegible] [illegible]."

668 „Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτ' ἔτι λίην
670 ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ
φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀνεγρόμενοι καλέουσι,
τῆμος ἐρημαίης νήσου λιμέν' εἰσελάσαντες
Θυνιάδος, καμάτῳ [illegible] [illegible] [illegible].

1052. „[illegible], Φινῆος μεμνημένοι ὡς ἐπέτελλεν

1091 Τίς γὰρ δὴ Φινῆος ἔην νόος, ἐνθάδε κέλσαι
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον; ἢ γ' ἔπειτα
ποῖον ὄνειαρ ἔμελλεν ἐελδομένοισιν ἱκέσθαι;

Φινεύς

1134. Τὸν δ' αὖθ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως ἐρέεινε,
1135 μαντοσύνας Φινῆος ὀισσάμενος τελέεσθαι.

Γ. 548 δοκέω δὲ μιν οὐκ ἀθερίζειν,
εἰ ἐτεὸν * Φινεύς γε θεῇ ἐνὶ Κύπριδι νόστον
550 πέφραδεν ἔσσεσθαι.

555. Ἴομεν· ἐπήνησαν δὲ νέοι Φινῆος ἐφετμὰς
μνησάμενοι· μοῦνος δ' Ἀφαρήιος ἄνθορεν Ἴδας

940 ὧδε δ' ἔειπε (Μόψος)
„Τύνη μὲν νηόνδε θεᾶς ἴθι, τῷ ἔνι κούρην
„δήεις Αἰσονίδη· μάλα δ' ἠπίῃ ἀντιβολήσεις,
„Κύπριδος ἐννεσίῃς, ἥ τοι συνέριθος ἀέθλων
„ἔσσεται, ὡς δὴ καὶ πρὶν Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.

Δ 253 Αὐτίκα δ' Αἰσονίδης μνήσατο, σὺν δὲ καὶ ἄλλοι
ἥρωες, Φινῆος, ὃ δὴ πλόον ἄλλον ἔειπεν
ἐξ Αἴης ἔσσεσθαι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Φινεύς. Ἀγήνωρ Κασσιέπεια.

Β. ς 178-182. "Ἀγηνορίδην δὲ τὸν Φινέα φησὶν, ὅτι κατὰ μὲν Ἑλλάνικον Ἀγήνορός ἐστιν υἱός· κατὰ δὲ Φινέα(1) Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας. Οὕτως δὲ λέγει καὶ Ἀσκληπιάδης φησὶ καὶ Ἀντίμαχος καὶ Φερεκύδης. Ἐκ γὰρ Κασσιεπείας τῆς Ἀράβου γίνονται Φοίνιξ καὶ Κίλιξ καὶ Φινεὺς καὶ Δόρυκλος. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος κατὰ τὴν ἐπίκλησιν καὶ αὐτὸς τοῦ Φοίνικος, τοῖς δὲ ἀδελφοῖς ὁ Διός. Ἔνιοι δὲ Θασίου φασὶν ἐν Παφλαγονίᾳ τὸν Φινέα. Αὐτὴ δὲ τῆς Ἀσίας ὡς φησι Ἑλλάνικος. Ἐπηρώθη δὲ τὰς ὄψεις κατὰ μὲν ἐνίους ὑπὸ Ἡλίου, ὅτι τὸ μέλλον χρόνον αἰτῆσαι μᾶλλον ζῆν ἢ βλέπειν· κατὰ δὲ ἐνίους ὅτι ἐσεβήθη πρὸς Ἡρώ. Σοφοκλῆς δὲ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν, Πάρθον καὶ Κράμβιν, ψευδέσι πεισθεὶς διαβολαῖς τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος πηρωθῆναι φησὶν αὐτὸν καὶ ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν κακῶς πάσχειν, ὅτι ἀνέδην αἰδοῖ πέρι πάντων ἐμαντεύετο. Φησὶ γὰρ, οὐδ' ὅσον ὠπίζετο Διός, ἀλλὰ τό, ὅδε μικρὸν ἐπιγράφω τὸ τοῦ Διὸς, τὰ δὲ ἐνδοιάσματα πᾶσιν ἐκφαίνων. Λέγων γὰρ αὐτὰ τὰς τῶν θεῶν βουλὰς

Σχόλια εἰς τοῦ Παρισινοῦ κώδικος εἰς Ἀπολ. Ἀργοναυτικά ἐκδ. Brunck Λειψία 1810 Τ. Β. σ 135

---

(1) ,,Sic" Addidit Anonymus, cujus manu Apographum scriptum est.

2.

168

Φινεύς Αγήνορος

[illegible] αυτή [illegible]

Ησίοδος μεν εν ταις Ηοίαις πεπηρώσθαι φησιν αυτόν, δια το δείξαι Φρίξω την επί Σκυθίαν οδόν. εν δε τω γ' των Καταλόγων, δια το ζωήν μακράν όψεως μάλλον ελέσθαι. Φερεκύδης δε φησι εν τη ζ' ότι Φινεύς παίδων των εν Ασία Θρακών εβασίλευσε μέχρι Βοσπόρου· ούτοι δ' εισί Θυνοί και Παφλαγόνες.

Ένιοι δε απίθανον είναι τοσαύτα έτη εζηκέναι Φινέα, ως από Φοίνικος όντα υιόν μέχρι των Αργοναυτών διαρκέσαι. Έτερον δε φασι τούτον τον Φινέα του παλαιού Φινέως, έκγονον όντα από Φοίνικος του Αγήνορος. Παίδας δε φησιν αυτώ γενέσθαι Ησίοδος δύο, Θυνόν και Μαριανδυνόν. Και παρά μεν Θυνού Θυνίδα, παρά δε Μαριανδυνού Μαριανδυνίαν φασί προσαγορεύεσθαι. »

σ. 138. ς 207 « Ιστέον δε, ότι Διονύσιος εν τοις Αργοναύταις φησιν αναιρεθήναι τον Φινέα υπό Ηρακλέους, ιδόντος τους Φινέως παίδας εν ερημία, και μαθόντος, ότι υπό Φινέως ήσαν εκτετυφλωμένοι δια γυναικός Σκυθικής διαβολής,

Φινεύς.

ην επεγάμησε Φινεύς παραιτησάμενος Κλεοπάτραν. Γέγονε δε Φινεύς κατήγορος καί τις πρεσβύτης παρ' Ηρακλεῖ. Καταγνούς ουν ο Ηρακλής, αναλύει τους παίδας, και ήγαγεν αυτούς εις την πατρώαν οικίαν. Φινέα δε ανθιστάμενον και θυμήσαντα καταποντίσαι των παίδων τον έτερον, ? ο Ηρακλής απέκτεινεν. Άλλος δε φησιν, Αιθιοπίας ?, ότι τους Φρίξου παίδας είη δεσμεύσας και κακώσας, καταράσασθαι αυτώ τον δε ήλιον επιταύσαντα εκπηρώσαι."

σ. 139 ς. 215 ,, Επιφέρει δε, ουκ ένι νυν, αλλ' ικεσίας μέμνηται. Και γαρ ο Φινεύς δια την καθεζομένην νόσον ικέτης των ηρώων γίνεται."

σ. 140 ς. 235 ,, Το δε, ουδ' όθνειον, μάλιστα προτρέπει τους Βορεάδας εις βοήθειαν· οι γαρ συγγενείς αλλήλοις βοηθείν αναγκάζονται. Και Ευριπίδης

Ελληνικοί τι τον εμάθον ? ...

Και την συγγένειαν εσήμηνε. Κλεοπάτραν γαρ την Βορέου μεν και Ωρειθυίας θυγατέρα, Ζήτου δε και Καλαΐδος αδελφήν, έγημεν ο Φινεύς."

Φινεύς

σ. 142 ς. 257-59. « Τὰ δὲ μὴ μόνον κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνέσαι τὸν Φινέα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς θυγατέρος καὶ τῆς ἄλλης συμφορᾶς αὐτοῦ, κυρίως εἴρηται, καὶ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος. ἐπώμνυσι γὰρ οἱ παλαιοὶ κατὰ τῶν μεγάλων συμβάντων συμφορῶν. Ὅμηρος
ὣς μοι Ζεὺς ἀλέξαι, καὶ ἄλλοι πατέρες ἐμοὶ. »

σ. 147 ς. 301. « Ὅθι σπιλάδες τὸ πρὶν ἐκαλοῦντο καὶ κατὰ σύμπτωσιν τὸ πταῖσμα τοῦ Φινέως. Ταῦτα οὖν φοιβήσαντες ἥρωες ... οἱ Ἀργοναῦται. Φοίβη γὰρ τὸ καθαρόν, καὶ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ καθαρόν. »

Μαριανδυνία. Μαριανδυνοί. Φινεύς.

Β. ς 140. Μαριανδυνοὶ δὲ εκλήθησαν απὸ Μαριαν- Σχόλια εἰς
δυνοῦ τοῦ Φινέως. Φινέως γὰρ παῖδες εκ μεν Απολ. Αργοναυτικὰ
Κλεοπάτρας Παρθένιος καὶ Κράμβις· εκ εκδ. Λειψίας
δὲ Ιδαίας της Δαρδάνου, ἢ Σκυθίνη Θυ- 1813 Brunck
νος βαρβαρικὸς Θυνὸς καὶ Μαριανδυνός. οἱ Τ. Β. σ. 131
δὲ απὸ Μαριανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου παιδὸς
κληθῆναι Μαριανδυνούς. Ὅμηρος(1) δὲ οἱ Μαρι-
ανδυνοὶ τοῖς Βέβρυξι.

(1) Leg. ὁμόρους αὐτοῖς εἶναι.

Σχολ. 152. ς 351. ἡ δὲ Μαριανδυνία κεῖται μὲν κατὰ
τὴν Βιθυνίαν· ᾤκησαν δὲ αὐτοὶ Βοιωτοὶ σὺν Γνησι-
όχῳ τῷ Μεγαρεῖ, ὡς Εὐφορίων φησί.
Τὸ δὲ αντιπεραίαν πρὸς την νῆσον. Αντι-
πέραν γὰρ της νήσου κεῖται η Μαριανδυνία.
ς 353. Καταιβάτιν δὲ κέκληκεν την εν τῇ
Μαριανδυνίᾳ εις ᾅδου καταβάσιμον οδόν.
ς 354. Αυτη δὲ προβλής, η εν τῇ Μαριανδυνίᾳ
άκρα. Έστι δὲ η αυτη περὶ τὴν Ηράκλειαν. Και κα-
λοῦσι αυτην οι εγχώριοι Αχερουσιάδα.
Υψόθι δὲ τείναν αυτην φησι, υψηλὴ εστιν.

Θυνιὰς. Μαριανδυνία. Μαριανδυνοί

φ. 355. «Ἡ δὲ Ἀχερουσία ἀκτή ἐστι κατὰ πρόσοψιν τῆς αὐτῆς τῆς Μαριανδυνίας ἐπὶ τὸ ἔξω ... ἀπὸ τῶν ἐσχάτων μερῶν. Ἡ γὰρ ὁδὸς ἡ εἰς καθ' ὃ ... τοῦ ᾅδου ... τῆς ... Ἀχερουσιάδος λίμνης.»

ς. 350. «Ἡ δὲ Θυνιὰς πρότερον (ἢ πρώην) μετὰ τὴν Βιθυνίαν κεῖται, ἢ μέρος ἐστὶν αὐτῆς, ἢ ἡ αὐτή ἐστι Βιθυνία καὶ Θυνιὰς ἐπιτομώτερον βέλτιον.

σ. 160. ς. 457-60. ὅρα δὲ ὅτι Θυνίδα γῆν εἰπών, εἴη καθ' ὡς ὁ Φινεὺς ὤκει ... Θρᾳκίας ... Θυνῆς.

σ. 181. ς. 672. «Ἡ δὲ νῆσος αὕτη κατὰ Νήριξιν τὸν Ἡρακλεώτην τὴν περίμετρον ἔχει ... Καλλισθένης δὲ ἐν τῷ Περίπλῳ ... χώραν ... νῆσον ... Ἑλληνικὸν ... Θυνίδα καλεῖσθαι, ὑπὸ δὲ βαρβάρων Θυνίαν.»

Ανσ
Αρμονιη
θιμ

τοιχους αμφαφοων. τρεμε δ' αψεα νισσομενοιο
αδρανιη γηραϊ τε. πινω δε οι αυσταλεος χρως
εσκληκει, ρινοι δε συν οστεα μουνον εεργον.
εκ δ' ελθων μεγαροιο καθεζετο, γουνα βαρυνθεις,
ουδου επ' αυλειοιο. καρος δε μιν αμφεκαλυψε
πορφυρεος, γαιαν δε περιξ εδοκησε φερεσθαι
νειοθεν, αβληχρω δ' επι κωματι κεκλιτ' αναυδος.
οι δε μιν ως ειδοντο, περισταδον ηγερεθοντο,
η ταφον. αυταρ ο τοισι μαλα μολις εξ υπατοιο
στηθεος αμπνευσας μετεφωνεε μαντοσυνησι.
" κλυτε, Πανελληνων προφερεστατοι, ει ετεον δη
οιδ' υμεις, ους δη κρυερη βασιληος εφετμη
Αργωης επι νηος αγει μετα κωας Ιησων.
υμεις ατρεκεως. ετι μοι νοος οιδεν εκαστα
ησι θεοπροπιησι. χαριν νυ τοι, ω ανα, Λητους
υιε, η αργαλεοισιν ανατομαι εν καματοισιν.
Ικεσιου προς Ζηνος, οτις ριγιστος αλιτροις
ανδρασι, Φοιβου θ' αμφι, η αυτης ηνεκεν Ηρης,
λισσομαι, ηδε θεων, οσοι μεμβλεσθε κιοντες,
χραισμετε μοι, ρυσασθε δυσαμμορον ανερα λυμης,
μηδ' εμε ακηδειησιν αφορμηθητε λιποντες
αυτως. ου γαρ μουνον επ' οφθαλμοισιν Ερινυς
λαξ επεβη, η γηρας αμηρυτον ες τελος ελκω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη δε τέτυκται,
μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.
οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα
σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἅρπυιαι δ' Ἶρίς τε διέτμαγεν. αἱ μὲν ἔδυσαν
κευθμῶνα Κρήτης Μινωίδος· ἡ δ' ἀνόρουσεν
Οὐλυμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίη πτερύγεσσι.
Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
πάντῃ φοιβήσαντες ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
μῆλα, τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.
αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
δαίνυνθ' ἑζόμενοι· σὺν δέ σφισι δαίνυτο Φινεὺς
ἁρπαλέως, ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
παννύχιοι Βορέω μένον υἱέας ἐγρήσσοντες.
αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάρῃ ἧστο γεραιὸς
πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.
„Κλῦτέ νυν. οὐ μὲν πάντα πέλει θέμις ὔμμι δαῆναι
ἀτρεκές· ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον, οὐκ ἐπικεύσω.
ἀασάμην καὶ πρόσθε, Διὸς νόον ἀφραδίῃσι
χρείων ἑξείης τε καὶ ἐς τέλος. ὧδε γὰρ αὐτὸς
βούλεται ἀνθρώποις ἐπιδευέα θέσφατα φαίνειν

Φινεύς

1134. Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐυφραδέως ἐρέεινε,
1135 χρησμοσύνας Φινῆος ὀισσάμενος δεχέεσθαι.

Γ. 548 δοιοὺς δέ κεν οὐκ ἀθερίζειν,
εἰ ἐτεὸν * Φινεύς γε θεῇ ἐνὶ Κύπριδι νόστον
550 πέφραδεν ἔσσεσθαι.

555. δοιοῖν· ἐπήνησαν δὲ νέοι Φινῆος ἐφετμὰς
μνησάμενοι· μοῦνος δ' Ἀφαρήιος ἄνθορεν Ἴδας

940 ὧδε δ' ἔειπε (Μόψος)
„ Τύνη μὲν νηόνδε θεᾶς ἴθι, τῷ ἔνι κούρην
„ ἀντιάσεις Αἰσονίδη· μάλα δ' ἠπίῃ ἀντιβολήσεις,
„ Κύπριδος ἐννεσίῃς, ἥ τοι συνέριθος ἀέθλων
„ ἔσσεται, ὡς δὴ καὶ πρὶν Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.

Δ 253 Αὐτίκα δ' Αἰσονίδης ἐμνήσατο, σὺν δὲ καὶ ἄλλοι
ἥρωες, Φινῆος, ὃ δὴ πλόον ἄλλον ἔειπεν
ἐξ Αἴης ἔσσεσθαι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

176

Φινεύς.

ἣν ἐπεγάμησε Φινεὺς παραιτησάμενος Κλεοπάτραν. Ἔγονε δὲ Φινέως κατήγορες παῖδες προσβάλης παρ' Ἡρακλεῖ. Καταγνοήσας οὖν ὁ Ἡρακλῆς, ἀναιτίους εἶναι τοὺς παῖδας, κατήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν. Φινέα δὲ ἀνθιστάμενον καὶ ζητήσαντα καταποντίσαι τῶν παίδων τὸν ἕτερον, λακτίσας ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. Ἄγρας δέ φησιν, Αἰήτην γνόντα, ὅτι τοὺς Φρίξου παῖδας εἴη σεσωκὼς ναυαγήσαντας, καταράσασθαι αὐτῷ, τὸν δὲ Ἥλιον ἐπακούσαντα ἐκπηρῶσαι."

σ. 139 ς. 215 " Ἐπιμάθει δέ, ὁ ξένος νοῦς, ἀλλ' ἱκετεύοιτο Διὸς μέμνηται. Καὶ γὰρ ὁ Φινεὺς διὰ τὴν κατασχοῦσαν νόσον ἱκέτης τῶν ἡρώων γίνεται."

σ. 140 ς. 235 " Τὸ δέ, οὐδ' ὀθνεῖον, μάλιστα πρέπει τοῖς Βορεάδαις βοήθειαν. οἱ γὰρ συγγενεῖς ἀλλήλοις βοηθεῖν ἀναγκάζονται. Καὶ Εὐριπίδης

Ἑλληνικοί τοι τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεὶ
Καὶ τὴν συγγένειαν ἐπέφυκε. Κλεοπάτραν γὰρ τὴν Βορέου καὶ Ὠρειθυίας θυγατέρα, Ζήτου δὲ καὶ Καλαΐδος ἀδελφήν, ἔγημεν ὁ Φινεύς."

4

Φινεύς

σ. 142 ς. 257-59. „Τὸ δὲ μὴ μόνον κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὀμόσαι τὸν Φινέα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς τυφλότητος καὶ τῆς ἄλλης συμφορᾶς αὐτοῦ, λυπηρῶς εἴρηται, καὶ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος. Εἰώθασι γὰρ οἱ παλαιοὶ κατὰ τῶν μεγάλων ὀμνύναι συμφορῶν. Ὅμηρος

οὐ μὰ Ζῆν' Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο.„

σ. 147. ς. 301. „Ὅτι σπουδὴ ἦν κ[illegible] [illegible] καὶ κατε-στήκασι τὸ στίχ[illegible] [illegible] Φινέως. Τοῦτο οὖν φοιβή-σαντες ἤδη κ[illegible], οἱ Ἀργοναῦται. Φοῖβον γὰρ τὸ καθαρόν. [illegible] Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ καθαρόν.„

ἤματι δ' ἄλλῳ Αἰθή.. Ἀργον.
ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν. Β
Ἔνθα δ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς,
ὃς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη,
εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ
χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι. μ.
τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.
ἀλλὰ διὰ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσουσαι
Ἅρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῇσι
συνεχέως ἥρπαζον. ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθόν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
μὴ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀποτηλοῦ
ἑστηώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
τούσδ' αὐτοὺς παριόντας ἐπήισεν, ὧν οἱ ἰόντων
θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.
ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠύτ' ὄνειρον,
βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ᾖε θύραζε

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τείχεος ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο
ἀδρανίῃ γήραι τε· πίνῳ δέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο, γοῦνα βαρυνθείς,
οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε
πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι
νειόθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.
οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
καὶ τάφον. αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσι.
„κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
οἵδ' ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
Ἀργῴης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων.
ὑμεῖς ἀτρεκέως. ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
ᾗσι θεοπροπίῃσι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητοῦς
υἱέ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.
Ἱκεσίου πρὸς Ζηνός, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
ἀνδράσι, Φοίβου τ' ἀμφί, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης,
λίσσομαι, ἠδὲ θεῶν, οἷσι μέμβλεσθε κιόντες,
χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
μηδ' ἐμὲ ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες
αὔτως. οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐρινὺς
λὰξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.

πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
Ἅρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδὴν
ἔκποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.
ἴσχω δ' οὔτινα μῆτιν ἐπίρροθον. ἀλλά κε ῥεῖα
αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλώς,
ἢ κείνας· ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
τυτθὸν δ' ἢν ἄρα δή ποτ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσι,
πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς·
οὔ κέ τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.
ἀλλά με πικρὴ δῆτα καθίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητῦσαι Βορέαο
υἱέας. οὐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες,
εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δέ με γείνατ' Ἀγήνωρ·
τῶν δὲ κασιγνήτην, ὅτ' ἐνὶ Θρῄκεσσιν ἄνασσον,
Κλειοπάτρην ἕδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦγον ἄκοιτιν.
Ἴσκεν Ἀγηνορίδης. ἀδινὸν δ' ἕλε κῆδος ἕκαστον
ἡρώων, πέρι δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
δάκρυ δ' ὀμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον, ὧδέ τ' ἔειπε
Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.
„ἆ δείλ', οὔτινά φημι σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον
ἔμμεναι ἀνθρώπων. τί νυ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται;

Αἰνεύς. [illegible]

ἦ ῥα θεοὺς ὀάροισι παρήλυθες ἀφραδίῃσι,
ματαιοσύνας δέδαας· τῷ τοι μέγα κηδεσίωσιν.
ἄμμι γὰρ ἐμῶν νόος ἔνδον ἀέξεται ἱεμένοισι
χραισμεῖν, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε ταρβέει δαιμό-
νων. ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐπεῖσαι
ἀθανάτων. τὸ δ' ἂν πρὶν ἐπηλύσαιμεν ἰοῦσαι
Ἁρμονίας, μάλα περ λελιημένοι, εἰ δ' ἂν ἀέσσῃς
μὴ μὲν τοῦτό γ' ἔειπε θεοῖς κατὰ θνητοῖσ' ἔσεσθαι.»
Ὣς φάτο· τὸ δ' ἰθὺς κεῖνας ἀγήραιαι ἀνέσχε
μῆνας ἀμειψαμένας ἀπαμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι.
«Σίγα· μή σοι ταῦτα νόῳ ἐπιβάλῃς ποθεῖσιν.
ἐγὼ λήθει σκαιὸς, ὅ με πρόφρων ἐδίδαξε
ματαιοσύνας, ἴσαν δὲ δυσοίνυμος, ἤ κ' ἔλαχε μοι,
καὶ τόδ' ἐπιθαγμένον ἄλλων νέφος, οἱ θ' ὑπένερθε
δαίμονες, οἵ κ' ἐπὶ τῷδε θανόντι περ εὐμενέοιεν,
ὡς ἔτλης θεόθεν σχέτλιος ἔσσεται εἵνεκ' ἀρωγῆς.
Τὼ μὲν ἔπειθ' ὀάροισιν ἀγαλλόμεναι μενέαινον·
αἶψα δὲ κουρότεραι μετεκίαθον ἄλσεα γέροντι,
χρύσεον Ἁρμονίῃσιν ἐμῶν ὄμμα· ἐγγύθι δ' ἄμφω
ἦσαν, ἵνα ῥέξωσιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν.
καὶ δὴ τὰ πρωΐζ' ὃ γέρων ἔγνωκεν ἐδωδῆς·
αἱ δ' ἄρα, πῦρ [illegible] ἀδευκέες, ἢ γεροῦσαι ὡς
ἀστράπαθ' νεφέων ἐξάϊξαν· ἐσσεύοντο.

κλαγγῆ, μαιμώωσαι εδητύος· αι δ' εσιδόντες
ήρωες μεσσηγύς ανίαχον· αι δ' αμ' αϋτή
πάντα καταβρύξασαι υπέρ πόντοιο φέροντο
τήλε παρέξ· οδμή δε δυσάσχετος αύθι λέλειπτο.
τάων δ' αύ κατόπισθε δύο υίες Βορέαο
φάσγαν' επισχόμενοι οπίσω θέον. εν γαρ έηκε
Ζευς μένος ακάματον σφιν· ατάρ Διος ούκεν επέσθην
νόσφιν, επεί Ζεφύροιο παραΐσσεσκον αέλλας
αιέν, ότ' ες Φινήα, και εκ Φινήος ίοιεν.
ως δ' ότ' ενι κνημοίσι κύνες δεδαημένοι άγρης
η αίγας κεραούς ηε πρόκας ιχνεύοντες,
θείωσι, τυτθόν δε τιταινόμενοι μετόπισθεν
άκρης εν γενύεσσι μάτην αράβησαν οδόντας·
ως Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα σχεδόν αΐσσοντες,
τάων ακροτάτησιν επέχραον ήλιθα χερσί.
και νυ κε δή σφ' αέκητι θεών διεδηλήσαντο,
πολλόν εκάς νήσοισιν επί Πλωτήσι κιχόντες,
ει μη αρ' ωκέα Ίρις ίδεν, κατά δ' αιθέρος άλτο
ουρανόθεν, και τοία παραιφαμένη κατέρυκεν.
«ου θέμις ω υίες Βορέω, ξιφέεσσιν ελάσσαι
Αρπυίας, μεγάλοιο Διος κύνας· όρκια δ' αυτή
δώσω εγών, ως ου οι έτι χρίμψουσιν ιούσαι.»
Ως φαμένη λοιβήν Στυγός ώμοσεν, ή τε θεοίσι

ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.
οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα
σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μεταλλάξαντες ἄνθρωποι
νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἅρπυιαι δ' Ἶρίς τε διέτμαγον. αἳ μὲν ἔδυσαν
κευθμῶνα Κρήτης Μινωίδος· ἡ δ' ἀνόρουσεν
Οὔλυμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίη πτερύγεσσι.
Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
πάντῃ φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
μῆλα, τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.
αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
δαίνυνθ' ἑζόμενοι· σὺν δέ σφισι δαίνυτο Φινεὺς
ἁρπαλέως, ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
παννύχιοι Βορέω μένον υἱέας ἐγρήσσοντες.
αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάρῃ ἧστο γεραιὸς
πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.
„Κλῦτέ νυν. οὐ μὲν πάντα πέλει θέμις ὔμμι δαῆναι
ἀτρεκές· ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον οὐκ ἐπικεύσω.
ἀασάμην καὶ πρόσθε, Διὸς νόον ἀφραδίῃσι
χρείων ἑξείης τε καὶ ἐς τέλος. ὧδε γὰρ αὐτὸς
βούλεται ἀνθρώποις ἐπιδευέα θέσφατα φαίνειν

μαντοσύνης, ἵνα καί τι θεῶν χατέωσι νόοιο.
Πέτρας μὲν πάμπρωτον, ἀφορμηθέντες ἐμεῖο,
Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι,
τάων οὔ τινά φημι διαμπερὲς ἐξαλέασθαι.
οὐ γάρ τε ῥίζῃσιν ἐνήρεινται νεάτῃσιν·
ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
εἰς ἕν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθύνεται ὕδωρ
βρασσόμενον· στρηνὲς δὲ περὶ στυφελῇ βρέμει ἀκτῇ.
τῶ νῦν ἡμετέρῃσι παραιφασίῃσι πίθεσθε,
εἰ ἐτεὸν πυκινῷ τε νόῳ, μακάρων τ' ἀλέγοντες
πείρετε· μηδ' αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε
ἀφραδέως, ἢ θύνεθ' ἐπισπόμενοι νεότητι.
οἰωνῷ δὴ πρόσθε πελειάδι πειρήσασθε,
νηὸς ἄπο προμεθέντες ἐφιέμεν. ἢν δὲ δι' αὐτῶν
πετράων Πόντονδε σόη πτερύγεσσι δίηται,
μηκέτι δὴν μηδ' αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθου.
ἀλλ' εὖ καρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμά,
τέμνεθ' ἁλὸς στεινωπόν· ἐπεὶ φάος οὔ νύ τι τόσσον
ἔσσετ' ἐν εὐχωλῇσιν, ὅσον τ' ἐνὶ κάρτεϊ χειρῶν.
τῶ καὶ τἆλλα μεθέντες, ὀνήιστον πονέεσθε
θαρσαλέως· πρὶν δ' οὔ τι θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω.
εἰ δέ κεν ἀντικρὺ πταμένη μεσσηγὺς ὄληται,
ἂψ ὀπίσω στέλλεσθε· ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

131

Φινεύς. Ζήτης, Κάλαϊς

339 αθανάτοις, ου γαρ με κακον μόρον εξερέεσθε.
340 πετράων, ουδ' εί κε σιδηρείη πέλοι Αργώ.
ω μέλεοι, μη τλήτε παρέξ εμά θέσφατα βήναι,
ει καί με τρις τόσσον οίεσθ' Ουρανίδησιν
όσσον ανάρσιος ειμι, και ει πλείον, στυγέεσθαι,
μη τλήτ' οιωνοίο παρέξ έτι νηί περήσαι.

(εξαιρούνται από το 345 μέχρι 420 αι συνομιλίαι του Φινέως. ομοίως 420–425.)

426 ως φάθ' Αγηνορίδης· επί δε σχεδόν υιέε δοιώ
Θρηικίου Βορέαο κατ' αιθέρος αΐξαντες
ουδώ έπι κραιπνούς έβαλον πόδας· οι δ' ανόρουσαν
εξ εδέων ήρωες, όπως παρεόντας ίδοντο.
430 Ζήτης δ' ιεμένοισιν, ετ' ασθμαίνων εκ καμάτοιο
ασθμ' αναφυσιόων μετεφώνεεν, όσσον άπωθεν
ήλασαν, ηδ' ως Ίρις ερύκακε τάς γε δαΐξαι,
όρκια θ' ευμενέουσα θεά πόρεν, αι δ' υπέδυσαν
δείματι Δικταίης περιώσιον άντρον ερίπνης.
435 γηθόσυνοι δ' έπειτα δόμοις ένι πάντες εταίροι
αυτός τ' αγγελίη Φινεύς πέλεν. ώκα δε τόν γε
Αισονίδης περιπολλόν εύφρονέων προσέειπεν.
„Η άρα δή τις έην, Φινεύ, θεός, ος σέθεν άτης
κήδετο λευγαλέης, και δ' ημέας αυτόθι πέλασσε

Φινεὺς Ἀγηνορίδης

ἤματι δ' ἄλλῳ — Ἀπολ. Ῥοδίου Ἀργοναυτικῶν Β'

ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν.
ἔνθα δ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς,
ὃς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη
εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξεν
Λητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ
χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισιν.
τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.
ἀλλὰ διὰ νεφέων ἄφνω πέλας ἀίσσουσαι
Ἅρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῇσιν
συνεχέως ἥρπαζον. ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
οὐδ' ὅσσον, ἄλλοτε τυτθόν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
μὴ καὶ λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀποτηλοῦ
ἑστηώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου
τούσδ' αὐτοὺς παριόντας ἐπήισεν, ὧν οἱ ἰόντων
θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀπονήσεσθαι ἐδωδῆς.
ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠύτ' ὄνειρον,
βάκτρῳ σκηπτόμενος ῥικνοῖς ποσὶν ᾖε θύραζε

τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο
ἀδρανίῃ γήραι τε· πίνῳ δέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο γοῦνα βαρυνθεὶς
οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν
πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι
νειόθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.
οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο
καὶ τάφον. αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσιν·
„κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
οἵδ' ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
Αἰσονίδης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων.
ὑμεῖς ἀτρεκέως. ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
ᾗσι θεοπροπίῃσι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητοῦς
υἱέ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.
Ἱκεσίου πρὸς Ζηνός, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
ἀνδράσι, Φοίβου τ' ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης
λίσσομαι, ᾗ περίαλλα θεῶν μέμβλεσθε κιόντες,
χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
μηδέ μ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμηθῆτε λιπόντες
αὔτως. οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐρινὺς
λὰξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.

πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
Ἅρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδὴν
ἔκποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.
ἴσχω δ' οὔτινα μῆτιν ἐπίρροθον. ἀλλά κε ῥεῖα
αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον δόρποιο μεμηλώς,
ἢ κείνας· ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
τυτθὸν δ' ἢν ἄρα δή ποτ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσιν,
πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς·
οὔ κέ τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλάμενον κέαρ εἴη.
ἀλλά με πικρὴ δῆτα καὶ ἄατος ἴσχει ἀνάγκη
μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητῦσαι Βορέαο
υἱέας. οὐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες,
εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δέ με γείνατ' Ἀγήνωρ·
τῶν δὲ κασιγνήτην, ὅτ' ἐνὶ Θρῄκεσσιν ἄνασσον,
Κλειοπάτρην ἕδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦγον ἄκοιτιν.
ἴσκεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἕλε κῆδος ἕκαστον
ἡρώων, πέρι δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
δάκρυ δ' ὀμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον, ὧδέ τ' ἔειπεν
Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος·
„ἆ δείλ', οὔτινά φημι σέθεν σχετλιώτερον ἄλλον

Φινευς.

ἔμμεναι ανθρώπων. τί νύ τοι τόσα κήδε' ανῆπται;
ἦρα θεους ολοῇσιν παρήλιθες αφραδίῃσιν
μαντοσύνας δεδαως; τῶ τοι μέγα μηνιόωσιν;
ἄμμι γε μη νόος ένδον ατύζεται ιεμένοισιν
χραισμεῖν, ει δη πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
νῶιν. αρίζηλοι γαρ επιχθονίοισιν ενιπαι
αθανάτων. ου δ' αν πριν ερητύσαιμεν ιούσας
αρπυίας, μάλα περ λελιημένοι, ει δ' αν ομόσσης,
μη μεν τοιο γ' έκητι απο θυμου έσεσθαι."
ὡς φάτο. τοῦ δ' ιθυς κενεας ο γεραιος ανέσχεν
γλήνας αμπετάσας, και αμείψατο τοισδ' επέεσσιν
"σῖγα· μή μοι ταῦτα νόῳ ένι βάλλεο, τέκνον.
ἴστω Λητους υιος, ό με πρόφρων εδίδαξεν
μαντοσύνας. ἴστω δε δυσώνυμος, ἥ μ' έλαχεν, κηρ
και τόδ' επ' οφθαλμ~~οῖσιν~~ αλαον νέφος, οί θ' υπένερθεν
δαίμονες, οἵ μηδ' ὧδε θανόντι περ ευμενέοιεν,
ως ούτις θεόθεν χόλος έσσεται είνεκ' αρωγης."
τω μεν έπειθ' όρκοισιν αλαλκέμεναι μενέαινον.
αἶψα δε κουρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
λοίσθιον Αρπυίῃσιν ελώριον· εγγύθι δ' άμφω
στῆσαν, ίνα ξιφέεσσιν επεσσυμένας ελάσειαν.
και δη τα πρώτισθ' ο γέρων έψαυεν εδωδης,
~~εδωδης~~ αἳ δ' άφαρ ηύτ' άελλαι αδευκέες, η στεροπαι ως

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Φινεύς.

ἀστέραθοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσύοντο
κλαγγῇ μαιμώωσαι ἐδητύος· οἱ δ' ἐσιδόντες
ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον· αἱ δ' ἅμ' αὐτῇ
πάντα καταβρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
τῆλε παρέξ· ὀδμὴ δὲ δυσάσχετος αὖθι λέλειπτο.
τάων δ' αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θέον. ἐν γὰρ ἔηκεν
Ζεὺς μένος ἀκάματον σφιν· ἀτὰρ Διὸς οὔ κεν ἑσπέσθην
νόσφιν, ἐπεὶ ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
αἰέν, ὅτ' ἐς Φινῆα καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης
ἢ αἶγας κεραοὺς ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες
θείωσιν, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
ἄκρῃς ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας·
ὣς Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα σχεδὸν ἀΐσσοντες
τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσίν.
καί νύ κε δή σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο
πολλὸν ἑκὰς νήσοισιν ἔπι Πλωτῇσι κιχόντες,
εἰ μὴ ἄρ ὠκέα Ἶρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἆλτο
οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν·
οὐ θέμις, ὦ υἱεῖς Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
Ἁρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὅρκια δ' αὐτή
δώσω ἐγών, ὡς οὔ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Απολλ. Ρόδιο Αργοναυτικών Β

ὣς φαμένη, λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσιν
ῥιγίστη πάντεσσιν οπιδνοτάτη τε τέτυκται,
μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
εισαῦτις Φινῆος, επεὶ και μόρσιμον ἦεν.
οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες υπέτρεσαν αψ επι νῆα
σεύεσθαι. Στροφάδας δε μεταλλάξαντ' ἄνθρωποι
νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἅρπυιαι δ' Ἶρις τε διέτμαγον. αἱ μεν ἔδυσαν
κευθμῶνα Κρήτης Μινωΐδος· η δ' ανόρουσεν
Οὔλυμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίη πτερύγεσσιν
τόφρα δ' αριστῆες πινόεν περι δέρμα γέροντος
πάντῃ φοιβήσαντες επικριδὸν ιρεύσαντο
μῆλα, τά τ' εξ Αμύκοιο λεηλασίης εκόμισσαν
αὐταρ επεὶ μέγα δόρπον ενι μεγάροισιν ἔθεντο,
δαίνυνθ' εζόμενοι· συν δέ σφισι δαίνυτο Φινεὺς
αρπαλέως, οἷόν τ' εν ονείρασι θυμὸν ιαίνων.
ένθα δ' επεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ηδε ποτῆτος,
παννύχιοι Βορέω μένον υἷας εγρήσσοντες
αὐτὸς δ' εν μέσσοισι παρ' εσχάρῃ ἧστο γεραιὸς
πείρατα ναυτιλίης ενέπων άνυσίν τε κελεύθου
„κλῦτέ νυν. ου μεν πάντα πέλει θέμις ύμμι δαῆναι
ατρεκὲς· όσσα δ' όρωρε θεοῖς φίλον, ου επικεύσω.
αασάμην και πρόσθε Διὸς νόον αφραδίῃσιν
χρείων εξείης τε και ες τέλος. ὧδε γαρ αυτὸς
βούλεται ανθρώποις επιδευέα θέσφατα φαίνειν
μαντοσύνης, ίνα καί τι θεῶν χατέωσι νόοιο.
πέτρας μεν πάμπρωτον, αφορμηθέντες εμεῖο,
Κυανέας όψεσθε δύω αλος εν ξυνοχῇσιν.
τάων ού τινα φημι διαμπερες εξαλέασθαι
ου γάρ τε ῥίζῃσιν ερήρεινται νεάτῃσιν,
αλλα θαμὰ ξυνίασιν εναντίαι αλλήλῃσιν
εις έν, ύπερθε δε πολλὸν αλος κορθύνεται ύδωρ
βρασσόμενον, στρηνὲς δε περι στυφελῇ βρέμει ακτῇ
τῶ νυν ημετέρῃσι παραιφασίῃσι πίθεσθε,
ει ετεὸν πυκινῷ τε νόῳ μακάρων τ' αλέγοντες
πείρετε· μηδ' αὔτως αυτάγρετον οἶτον όλησθε
αφραδέως, η θύνετ' επισπόμενοι νεότητι.
οιωνῷ δη πρόσθε πελειάδι πειρήσασθαι
νηὸς αποπρὸ μεθέντες εφιέμεν, ἢν δε δι' αυτῶν
πετράων Πόντονδε σόη πτερύγεσσι δίηται,
μηκέτι δην κεῖθ' αυτοι ερητύεσθε κελεύθου,
αλλ' ευ καρτύναντες εαῖς ενι χερσιν ερετμὰ
τέμνεθ' αλος στεινωπόν· επεὶ φάος ου νύ τι τόσσον
έσσετ' εν ευχωλῇσιν, όσον τ' ενι κάρτεϊ χειρῶν
τῶ και τ' άλλα μεθέντες ονήιστον πονέεσθε
θαρσαλέως· πριν δ' ου τι θεοὺς λίσσεσθαι ερύκω.

188

Φινευς.

εἰ δέ κεν ἀντικρὺ πεταμένη μεσσηγὺς ὄληται
ἄψορροι στέλλεσθε· ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι
ἀθανάτοις. οὐ γάρ κε κακὸν μόρον ἐξαλέαισθε
πετράων, οὐδ᾽ εἴ κε σιδηρείη πέλοι Ἀργώ.
ὦ μέλεοι, μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ θέσφατα βῆναι,
εἰ καί με τρὶς τόσσον ὀίεσθ᾽ οὐρανίδῃσιν,
ὅσσον ἀνάρσιός εἰμι, καὶ εἰ πλεῖον στυγέεσθαι
μὴ τλῆτ᾽ οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηὶ περῆσαι.
καὶ τὰ μὲν ὥς κε πέλῃ, τῶς ἔσσεται. ἢν δὲ φύγητε
σύνδρομα πετράων ἀσκηθέες ἔνδοθι Πόντου,
αὐτίκα Βιθυνῶν ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες
πλώετε ῥηγμῖνας πεφυλαγμένοι, εἰσόκεν αὖτε
Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν ἀκτήν τε Μέλαιναν
γνάμψαντες νήσου Θυνηίδος ὅρμον ἵκησθε.
κεῖθεν δ᾽ οὐ μάλα πουλὺ διὲξ ἁλὸς ἀντιπέραιαν
γῆν ~~ἀντιπέραιαν~~ Μαριανδυνῶν ἐπικέλσετε νοστήσαντες
ἔνθα μὲν ἐς Ἀίδαο καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος
ἄκρη τε προβλὴς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει,
δινήεις τ᾽ Ἀχέρων αὐτὴν διὰ νειόθι τέμνων
ἄκρην ἐκ μεγάλης προχοὰς ἵησι φάραγγος.
ἀγχίμολον δ᾽ ἐπὶ τῇ πολέας παρανῆσθε κολωνοὺς
Παφλαγόνων, τοῖσιν Ἐνετήιος ἐμβασίλευσεν
πρῶτα Πέλοψ, τοῦ καί περ ἀφ᾽ αἵματος εὐχετόωνται.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Φινεύς

ἔστι δέ τις ἄκρη Ἑλίκης κατεναντίον Ἄρκτου
πάντοθεν ἠλίβατος, καί μιν καλέουσι Κάραμβιν
τῆς καὶ ὕπερ βορέαο περισχίζονται ἄελλαι·
ὧδε κατ' ἂμ πέλαγος τετραμμένη αἰθέρι κύρει.
τήνδε περιγνάμψαντι πολὺς παραπέπταται ἤδη
αἰγιαλός· πολέος δ' ἐπὶ πείρασιν αἰγιαλοῖο
ἀκτῇ ἔπι προβλῆτι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο
δεινὸν ἐρεύγονται· μετὰ τὸν δ' ἀγχίρροος Ἶρις
μειότερος λευκῇσιν ἑλίσσεται εἰς ἅλα δίναις
κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἄγκων
ἐξανέχει γαίης· ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος
κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρην
μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο.
ἔνθα δὲ Δοιάντος πεδίον, σχεδόθεν δὲ πόληες
τρισσαὶ Ἀμαζονίδων, μετὰ δὲ σμυγερώτατοι ἀνδρῶν
τρηχεῖαν Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν
ἐργατίναι· τοὶ δ' ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται.
ἄγχι δὲ ναιετάουσι πολύρρηνες Τιβαρηνοὶ
Ζηνὸς Ἐυξείνοιο Γενηταίην ὑπὲρ ἄκρην
τῇ δ' ἐπὶ Μοσσύνοικοι ὁμούριοι ὑλήεσσαν
ἑξείης ἤπειρον ὑπωρείας τε νέμονται,
δουρατέοις πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτήναντες
κάλινα καὶ θαλάμους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
τοὺς παραμειβόμενοι λισσῇ ἐπικέλσετε νήσῳ,
μῆτι παντοίῃ μέγ' ἀναιδέας ἐξελάσαντες
οἰωνούς, οἳ δῆθεν ἀπειρέσιοι ἐφέπουσιν
νῆσον ἐρημαίην. τῇ μέν τ' ἐνὶ νηὸν Ἄρηος
λαΐνεον ποίησαν Ἀμαζονίδων βασίλειαι
Ὀτρηρή τε καὶ Ἀντιόπη, ὁπότε στρατόωντο.
ἔνθα γὰρ ὔμμιν ὄναρ ἀάσπετον ἐξ ἁλὸς εἶσιν
ἀρρήτου· τῶ καί τε φίλα φρονέων ἀγορεύω
ἰσχέμεν. ἀλλὰ τί ἦ με πάλιν χρειὼ ἀλιτέσθαι
μαντοσύνῃ τὰ ἕκαστα διηνεκὲς ἐξενέποντα;
νήσου δὲ προτέρωσε καὶ ἠπείροιο περαίης
φέρβονται Φίλυρες· Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασιν
Μάκρωνες· μετὰ δ' αὖ περιώσια φῦλα Βεχείρων
ἑξείης δὲ Σάπειρες ἐπὶ σφίσι ναιετάουσιν.
Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες, ὧν ὕπερ ἤδη
αὐτοὶ Κόλχοι ἔχονται ἀρήιοι. ἀλλ' ἐνὶ νηΐ
πείρεθ', ἕως μυχάτῃ κεν ἐνιχρίμψητε θαλάσσῃ
ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείροιο Κυταιίδος ἠδ' Ἀμαραντῶν
τηλόθεν ἐξ ὀρέων πεδίοιό τε Κιρκαίοιο
Φᾶσις δινήεις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.
κείνου νῆ' ἐλάοντες ἐπὶ προχοὰς ποταμοῖο
πύργους εἰσόψεσθε Κυταιέος Αἰήταο

ἄλσος τε σκιόειν Ἄρεος, τόθι κῶας ἐπ' ἄκρης
πεπτάμενον φηγοῖο δράκων, τέρας αἰνὸν ἰδέσθαι,
ἀμφὶς ὀπιπεύει δεδοκημένος· οὐδέ οἱ ἦμαρ,
οὐ κνέφας ἥδυμος ὕπνος ἀναιδέα δάμναται ὄσσε.«
ὣς ἄρ' ἔφη· τοὺς δ' εἶθαρ ἕλεν δέος εἰσαΐοντας.
δὴν δ' ἔσαν ἀμφασίῃ βεβολημένοι· ὀψὲ δ' ἔειπεν
ἥρως Αἴσονος υἱὸς ἀμηχανέων κακότητι·
»ὦ γέρον, ἤδη μέν τε διίκεο πείρατ' ἀέθλων
ναυτιλίης καὶ τέκμαρ, ὅτῳ στυγερὰς διὰ πέτρας
πειθόμενοι Πόντονδε περήσομεν· εἰ δέ κεν αὖτις
τάσδ' ἡμῖν προφυγοῦσιν ἐς Ἑλλάδα νόστος ὀπίσσω
ἔσσεται, ἀσπαστῶς κε παρὰ σέο καὶ τὸ δαείην.
πῶς ἔρδω, πῶς αὖτε τόσην ἁλὸς εἶμι κέλευθον,
νῆις ἐὼν ἑτάροις ἅμα νήισιν; Αἶα δὲ Κολχὶς
Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν.«
ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀμειβόμενος προσέειπεν
»ὦ τέκος, εὖτ' ἂν πρῶτα φύγῃς ὀλοὰς διὰ πέτρας,
θάρσει· ἐπεὶ δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει
ἐξ Αἴης· μετὰ δ' Αἶαν ἅλις πομπῆες ἔσονται.
ἀλλά, φίλοι, φράζεσθε θεᾶς δολόεσσαν ἀρωγὴν
Κύπριδος· ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων.
καὶ δέ με μηκέτι τῶνδε περαιτέρω ἐξερέεσθε.«

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

192

Φινεύς.

ὣς ἄρ' ἔφη Ἀγηνορίδης· ἐπὶ δὲ σχεδὸν υἷε δοιὼ
Θρηικίου Βορέαο καθ' αἰθέρος ἀίξαντε
οὐδῷ ἔπι κραιπνοὺς ἔβαλον πόδας· οἱ δ' ἀνόρουσαν
ἐξ ἑδέων ἥρωες, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.
Ζήτης δ' ἱεμένοισιν, ἔτ' ἄσπετον ἐκ καμάτοιο
ἄσθμ' ἀναφυσιόων, μετεφώνεεν, ὅσσον ἄπωθεν
ἤλασαν, ἠδ' ὡς Ἶρις ἐρύκακε τάσδε δαΐξαι,
ὅρκια θ' εὐμενέουσα θεὰ πόρεν, αἱ δ' ὑπέδυσαν
δείματι Δικταίης περιώσιον ἄντρον ἐρίπνης.
γηθόσυνοι δ' ἤπειτα δόμοις ἔνι πάντες ἑταῖροι
αὐτός τ' ἀγγελίῃ Φινεὺς πέλεν· ὦκα δὲ τόν γε
Αἰσονίδης περιπολλὸν ἐυφρονέων προσέειπεν
„ἦ ἄρα δή τις ἔην, Φινεῦ, θεός, ὃς σέθεν ἄτης
κήδετο λευγαλέης, καὶ δ' ἡμέας αὐτόθι πέλασσεν
τηλόθεν, ὄφρα τοι υἷες ἀμύνειαν Βορέαο·
εἰ δὲ καὶ ὀφθαλμοῖσι φόως πόροι, ἦ τ' ἂν ὀίω
γηθήσειν, ὅσον εἴπερ ὑπότροπος οἴκαδ' ἱκοίμην."
ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ὁ τόν γε κατηφήσας προσέειπεν
„Αἰσονίδη, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον, οὐδέ τι μῆχος
ἔστ' ὀπίσω· κενεαὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί·
ἀντὶ δὲ τοῦ θάνατόν μοι ἄφαρ θεὸς ἐγγυαλίξαι,
καί τε θανὼν πάσῃσι μετέσσομαι ἀγλαΐῃσιν."

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Φινεύς.

ὣς οἵ γ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον·
αὐτίκα δ' αὖ μετὰ δηρὸν ἀμειβομένων ἐφαάνθη
Ἠριγενής· τὸν δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο
ἀνέρες, οἳ καὶ πρόσθεν ἐπ' ἤματι κεῖσε θάμιζον,
αἰὲν ὁμῶς φορέοντες ἑῆς ἀπὸ μοῖραν ἐδωδῆς.
τοῖς ὁ γέρων πάντεσσιν, ὅτις καὶ ἀφαυρὸς ἵκοιτο,
ἔχραεν ἐνδυκέως, πολέων δ' ἀπὸ πήματ' ἔλυσεν
μαντοσύνῃ· τῶ καί μιν ἐποιχόμενοι κομέεσκον.
σὺν τοῖσιν δ' ἵκανε Παραίβιος, ὅς ῥά οἱ ἦεν
φίλτατος· ἀσπάσιος δὲ δόμοις ἔνι τούσγ' ἐνόησεν.
πρὶν γὰρ δή ποτε καὐτὸς ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν
Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰήταο
πείσματ' ἀνάψασθαι μυθήσατο Θυνίδι γαίῃ,
οἵ τέ οἱ Ἁρπυίας Διόθεν σχήσουσιν ἰούσας.
τοὺς μὲν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀρεσσάμενος πυκινοῖσιν
πέμφ' ὁ γέρων· οἶον δὲ Παραίβιον αὐτόθι μίμνειν
κέκλετ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν· αἶψα δὲ τόν γε
σφωιτέρων ὀίων ὅ τις ἔξοχος, εἰς ἓ κομίσσαι
ἧκεν ἐποτρύνας. τοῦ δ' ἐκ μεγάροιο κιόντος
μειλιχίως ἐρέτῃσιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα·
„ὦ φίλοι, οὐκ ἄρα πάντες ὑπέρβιοι ἄνδρες ἔασιν,
οὐδ' εὐεργεσίης ἀμνήμονες. ὡς καὶ ὅδ' ἀνὴρ
τοῖος ἐὼν δεῦρ' ἦλθεν, ἑὸν μόρον ὄφρα δαείη.

ειθε γαρ ουν ως ελειξα καίμοι γ' εηξα κομισσαι,
ότι θάμα μιν περίαλλον επασσυτέρη βιότοιο
χρησμοσύνη τρύχεσκεν· επ' ήματι δ' ήμαρ ορώρει
κύντερον, ουδέ τις ήεν ανάπνευσις μογέοντι.
αλλ' όγε πατρος εοιο κακην τίνεσκεν αμοιβην
αμπλακίης. ό γαρ οίος εν ούρεσι δένδρεα τέμνων
δή ποθ' Αμαδρυάδος νύμφης αθέριξε λιτάων,
ή μιν οδυρομένη αδινω μειλίσσετο μύθω
μη ταμέειν πρέμνον δρυος ήλικος, ή επι πολλον
αιώνα τρίβεσκε διηνεκές· αυταρ ο τήνγε
αφραδέως έτμηξεν αγηνορίη νεότητος.
Τω δ' άρα νηκερδη νύμφη πόρεν οίτον οπίσσω
αυτω και τεκέεσσιν. έγωγε μεν, ευτ' αφίκανεν,
αμπλακίην έγνων· βωμον δ' εκέλευσα καμόντα
Θυνιάδος νύμφης λωφήια ρέξαι επ' αυτω
ιερα, πατρώην αιτεύμενον αίσαν αλύξαι.
ενθ' επει έκφυγε κήρα θεήλατον, ούποτ' εμειο
εκλάθετ', ουδ' αθέριξε· μόλις δ' αέκοντα θύραζε
πέμπω, επει μέμονέν γε παρέμμεναι ασχαλόωντι.
ως φάτ' Αγηνορίδης· ο δ' επισχεδον αυτίκα δοιώ
ήλυθ' άγων ποίμνηθεν όϊς, ανα δ' ίστατ' Ιήσων,
αν δε Βορήιοι υίες εφημοσύνησι γέροντες.

ως φατ' Αγηνορίδης· ο δ' επισχεδον αυτίκα δοιώ
ήλυθ' άγων ποίμνηθεν όϊς. ανα δ' ίσταθ' Ιήσων,
αν δε Βορήιοι υίες εφημοσύνησι γέροντες.
ώκα δε κεκλόμενοι μαντήιον Απόλλωνα
ρέζον επ' εσχαρόφιν νέον ήματος ανομένοιο.
ενθ' εύ δαισάμενοι, τοι μεν παρα πείσμασι νηος,
τοι δ' αυτου κατα δώμαθ' αολλέες ευνάζοντο.
ήρι δ' ετήσιαι αύραι επέχραον, αιθ' ανα πάσαν
γαίαν ομως τοιηδε Διος πνείουσιν αρωγή.

- - - - -

- - - -

- - - - - αριστήες δε καθ' αυθι
μίμνον ερυκόμενοι· ξεινήια δ' άσπετα Θυνοι
παν δ' ήμαρ Φινηι χαριζόμενοι προΐαλλον.
εκ δε τόθεν μακάρεσσι δυώδεκα δωμήσαντες
βωμον αλος ρηγμινι πέρην γ' εφ' ιερα θέντες,
νήα θοην είσβαινον ερεσσέμεν, ουδε πελείης
τρήρωνος λήθοντο μετα σφίσιν· αλλ' άρα τήνγε
δείματι πεπτηυίαν εη φέρε χειρι μεμαρπως
Εύφημος, γαίης δ' απο διπλόα πείσματ' έλυσαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

136

Φινεύς.

539. οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην προτέρω λάθον ὁρμηθέντες·
αὐτίκα δ' ἐσσυμένως νεφέλης ἐπιβᾶσα πόδεσσιν
κούφης, ἥ κε φέροι μιν ἄφαρ βριαρήν περ ἐοῦσαν,
σεύατ' ἴμεν πόντονδε, φίλα φρονέουσ' ἐρέτῃσιν

. . . .

549 ὣς ἄρα καρπαλίμως κούρη Διὸς ἀΐξασα
θῆκεν ἐπ' ἀξείνοιο πόδας Θυνηΐδος ἀκτῆς.

. . . . . .

646. ἀλλ' ὅτε πέτρας
Πληγάδας ἐξεσάωσεν, ὀΐομαι οὐκέθ' ὀπίσσω
ἔσσεσθαι τοιόνδ' ἕτερον φόβον, εἰ ἐτεόν γε
φραδμοσύνῃ Φινῆος ἐπισπόμενοι νεόμεσθα.«

671 ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτ' ἔτι λίην
ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ
φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀνεγρόμενοι καλέουσιν,
τῆμος ἐρημαίης νήσου λιμέν' εἰσελάσαντες
Θυνιάδος καμάτῳ πολυπήμονι βαῖνον ἔραζε.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Φινευς.

617 «Αισονίδη,(1) θύνη δε θευ βασιληως εφετμην
τῆδε διεκ πέτρας φυγέειν θεος ημιν όπασσεν,
μηκέτι δείδιθι τόσον· επει μετόπισθεν αέθλους
ευπαγέας τελέεσθαι Αγηνορίδης φάτο Φινευς»

---

(1) Τα αίνετα λέγει ο Τίφυς προς τον Ιάσονα

1048 τοίσιν δ' Αμφιδάμας μυθήσατο, παις Αλεοίο
»νήσος μεν πέλας ημιν Αρητιας· ίστε γ' αυτοι
τούσδ' όρνιθας, ιδόντες· εγω δ' ου έλπομαι ιους
τόσσον επαρκέσσειν εις έκβασιν. αλλά τιν' άλλην
μήτιν πορσύνωμεν επίρροθον, ει γ' επικέλσαι
μέλλετε, Φινήος μεμνημένοι, ως επέτελλεν.

1136 τον δ' αυτ' Αίσονος υιος επιφραδέως ερέεινεν,
καλθεσύνας Φινήος οϊσσάμενος τελέεσθαι·
»ταύτα μεν αυτίκα πάντα παρέξομεν ευμενέοντες

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

198

Φινεύς

Σ. 543. ὦκα δὲ Μόψος

θεῖον ἔπος μετὰ πᾶσι θεοπροπέων ἀγόρευσεν

„ὕμμι, φίλοι, θεὸς ὧδε σήματα θεῶν ἰάλλει θέλουσα

οὐδέ πῃ ἄλλως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ἄρθεν,

παρθενικὴν δ᾽ ἐπέεσσι μεθελθέμεν ἀμφιέποντας

κηδῃ παντοίῃ. δεικέω δέ μιν γυι αθερίζειν,

ει ελεον Φινεύς γε θεῇ ἐνὶ Κύπριδι νόσον

πεφραδεν ἔσσεσθαι. . . "

555. ἴσαν· ἐσήνησαν δὲ νέοι, Φινῆος ἐφετμὰς

μνησάμενοι·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Φινεύς

220β

Ἀπολλωνίου Ροδίου
Ἀργοναυτικῶν
Βιβλίον Β'

Ἦμος ἠέλιος δροσερὰς ἐπέλαμψε κολώνας
ἐκ περάτων ἀνιών, ἤγειρε δὲ μηλοβοτῆρας,
δὴ τότε λυσάμενοι νεάτης ἐκ πείσματα δάφνης,
ληίδα τ' εἰσβήσαντες, ὅσην χρειὼ ἦεν ἄγεσθαι,
πνοιῇ δινήεντ' ἀνὰ Βόσπορον ἰθύνοντο.
ἔνθα μὲν ἠλιβάτῳ ἐναλίγκιον οὔρεϊ κῦμα
ἀμφέρεται προπάροιθεν ἐπαΐσσοντι ἐοικός,
αἰὲν ὑπὲρ νεφέων ἠερμένον· οὐδέ κε φαίης
φεύξασθαι κακὸν οἶτον, ἐπεὶ μάλα μεσσόθι νηὸς
λάβρον ἐπικρέμαται, καθάπερ νέφος· ἀλλὰ τό γ' ἔμπης
στόρνυται, εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ.
τῷ ῥ Τίφυος οἵδε δαημοσύνῃσι νέοντο,
ἀσκηθεῖς μέν, ἀτὰρ πεφοβημένοι· ἤματι δ' ἄλλῳ
ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν.

Ἔνθα δ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς,
ὃς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη,
εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο, ῥ Διὸς αὐτοῦ
χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.
ἀλλὰ διὰ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσουσαι
Ἅρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῇσι
συνεχέως ἥρπαζον. ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθόν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
μὴ καὶ λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

2 Σ20

ἑστηώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
τούσδ' αὐτοὺς παριόντας ἐπήισεν, ὧν οἱ ἰόντων 195
θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀπονάσθαι ἐδωδῆς.
ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠύτ' ὄνειρον,
βάκτρῳ σκηπτόμενος ῥικνοῖς ποσὶν ἧε θύραζε,
τοίχους ἀμφαφόων· ~~τρέμ~~ τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο
ἀδρανίῃ γήραΐ τε· πίνῳ δέ οἱ αὐσταλέος χρώς 200
ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο, γοῦνα βαρυνθείς,
οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν
πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι
νειόθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. 205
οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο
καὶ τάφον. αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσιν. 208

« - - - - -
«τὰς μὲν [Ἅρπυιας] θέσφατόν ἐστιν ἐρητῦσαι Βορέαο 234
«υἱέας. οὐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες, 235
«εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεύς
«ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δέ μ' ἐγείνατ' Ἀγήνωρ·
«τῶν δὲ κασιγνήτην, ὅτ' ἐνὶ Θρῄκεσσιν ἄνασσον,
«Κλειοπάτρην ἕδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦγον ἄκοιτιν.» 239

- - - - -
αὐτὸς δ' [Φινεύς] ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάρῃ ἧστο γεραιός, 309
πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου. 310

ΣΧΟΛΙΑ
Ἀπολλωνίου
Ἀργοναυτικῶν

~~21.178. Ἀγηνορίδης: Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστιν,~~

Τοῦ δευτέρου τῶν Ἀργοναυτικῶν τὰ κεφάλαια ἐστὶ τάδε· ...
Ἔπειτα παραγίνονται οἱ Ἀργοναῦται πρὸς Φινέα, πεπηρωμένον τὰς ὄψεις ὄντα· ὁ δὲ ἐκέλευε βοηθῆσαι αὐτῷ.
Ἅρπυιαι γὰρ ἐξ ἀφανοῦς τινὸς φερόμεναι, τοῦτον τὴν τροφὴν ἁρπάζουσαι, ἄγευστον αὐτὸν ἐποίουν.

ἀποδοθῶ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐγίνωσκε δέ, ὅτι δὴ μάντις, ὑπὸ τίνων ἂν μεμοιραμένα αὐτὰς διωχθῆναι.
Ἱκετεύσαντος δέ, Βορεάδαι οὐκ ἐπείσθησαν, ἀλλ' ἐδίωξαν αὐτάς.
Ἀντὶ τούτων δὲ Φινεὺς αὐτοῖς ἐξηγεῖται τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν.
Ἐπανελθόντες δὲ οἱ Βορεάδαι διηγοῦνται, ὡς κατηγωνίσαντο τὰς Ἁρπυίας.
Ἑξῆς δὲ ὅτι ---- εἰς τὰς Συμπληγάδας διέπλευσαν, καὶ ἐν τῇ παρακειμένῃ νήσῳ ἐγένοντο τῇ Θυνίδι χώρᾳ.

Σ1.178. Ἀγηνορίδης. Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστιν, ὡς Ἑλλάνικος.
Ὡς δὲ Ἡσίοδος φησίν, Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας.
Ὁμοίως δὲ καὶ Ἀσκληπιάδης, καὶ Ἀντίμαχος, καὶ Φερεκύδης φησίν.
Ἐκ γὰρ Κασσιεπείας τῆς Ἀράβου Φοίνικι γίνεται Κίλιξ, καὶ Φινεύς, καὶ Δόρυκλος [Δόρικλος P.].
Ὁ δὲ Ἀτύμνιος [Ἀτυμνος P. Ἀτύμνιος Apollodor III 1.2 cf.] κατὰ μὲν ἐπίκλησιν, καὶ αὐτὸς τοῦ Φοίνικος· παῖς δὲ ἀληθείᾳ τοῦ Διός.
Πηρωθῆναι δὲ λέγουσι τὸν Φινέα ὑπὸ Ἡλίου, ὅτι πολυχρόνιος εἵλετο μᾶλλον εἶναι ἢ βλέπειν.
Ἔνιοι δὲ ἀπίθανον οἴονται, τοσαύτας γενεὰς ζῆσαι Φινέα
ὥστε τοῦ Φοίνικος ὄντα υἱὸν μέχρι τῶν Ἀργοναυτῶν διαρκέσαι, καὶ ἕτερον τοῦτον φασὶ τὸν Φινέα, ἕβδομον ὄντα ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος, πρὸς ὃν ἀπήντησαν οἱ ἥρωες.
Πηρωθῆναι δὲ αὐτόν, ὅτι ἐπεβούλευσε Περσεῖ.
Σοφοκλῆς δέ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν, Ὤρυιθον καὶ Κράμβιν,
[Ὄαρθον καὶ Κράμβιν P] πεισθεὶς διαβολαῖς Δίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς.
Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος φησὶ πηρωθῆναι αὐτόν, καὶ πρὸς τῶν Ἁρπυιῶν κακῶς πάσχειν, διὰ τὸ ἀνθρώποις πᾶσι καὶ διαρρήδην ἐκλαλῆσαι. Φησὶ γάρ
— — — οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ.
Τὰ θεῖα ἐνθυμήματα πᾶσιν ἐμφαίνειν. Λέγει γὰρ πάντα τὸν νοῦν τοῦ θεοῦ ἀνθρώποις, οὐδεμίαν χρείαν αὐτοῖς τῶν θεῶν καταλιμπάνων.
Ὅτι δὲ ἦρχεν ὁ Φινεὺς μέχρι τοῦ Βοσπόρου Θρᾳκῶν πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, εἰσὶ δὲ οὗτοι Βιθυνοί τε καὶ Παφλαγόνες Φερεκύδης ἐν τῇ Ξ φησί.
Πεπηρῶσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις, ὅτι Φρίξῳ τὴν [εἰς Σκυθίαν] ὁδὸν ἐμήνυσεν· ἐν δὲ τῷ γ καταλόγῳ, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὄψεως προέκρινεν.

ἀκολουθεῖ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Σχ. 140. Φινέως παῖδες ἐκ μὲν Κλεοπάτρας, Παρθένιος καὶ Κράμβις [Κρώμβηος?]. ἐκ δὲ Ἰδαίας τῆς Δαρδάνου, ἢ Σκυθικῆς τινος παλλακίδος, Θύνος καὶ Μαριανδυνός. Σχ. ... τὰ ἔθνη κέκληνται.

Σχ. 207. Διονύσιος δὲ ἐν τοῖς Ἀργοναύταις φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν Φινέα ὑπὸ Ἡρακλέους, ἰδόντος τοὺς [Φινέως] παῖδας ἐν ἐρημίᾳ, καὶ μαθόντος, ὅτι ὑπὸ Φινέως εἶναι ἐκβεβλημένοι κατὰ διαβολὴν Σκυθικῆς γυναικός, ἣν γεγαμήκει ὁ Φινεύς, παραιτησάμενος Κλεοπάτραν.

Γενόμενος δὲ τοῦ Φινέως καὶ πρεσβύτης κατήγορος παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ. Διόπερ Ἡρακλῆς ἀναιτίους εὑρὼν τοὺς παῖδας, κατήγαγεν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν. Φινέα δὲ ἀνθιστάμενον, καὶ θελήσαντα καταπολεμῆσαι τὸν ἕτερον τῶν παίδων, κτείνας ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν.

Ἴστρος δέ φησι, τὸν Αἰήτην γνόντα, ὅτι τοὺς Φρίξου υἱοὺς εἴη ~~[illegible]~~ σεσωκὼς ταῖς μαντείαις, καταρᾶσασθαι αὐτῷ, τὸν δὲ Ἥλιον ἐπακούσαντα πηρῶσαι.

Αὐτίκα δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἀμηχανίῃ ἐφαάνθη Β 449.
Ἠριγενής· τὸν δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο
ἀνέρες, οἳ καὶ πρόσθεν ἐπ' ἤματι κεῖσε θάμιζον
αἰὲν ὁμῶς φορέοντες ἑῆς ἀπὸ μοῖραν ἐδωδῆς.
τοῖς ὁ γέρων πάντεσσιν, ὅτις καὶ ἀφαυρὸς ἵκοιτο,
ἔχραεν ἐνδυκέως, πολέων δ' ἀπὸ πήματ' ἔλυσεν
μαντοσύνῃ· τῷ καί μιν ἐποιχόμενοι κομέεσκον.
σὺν τοῖσιν δ' ἵκανε Παραίβιος, ὅς ῥά οἱ ἦεν
φίλτατος· ἀσπάσιος δὲ δόμοις ἔνι τούσγ' ἐνόησεν.
πρὶν γὰρ δή κ' ποτ' αὐτὸς ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν
Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰήταο
πείσματ' ἀνάψασθαι μυθήσατο Θυνίδι γαίῃ,
οἵ τέ οἱ Ἁρπυίας Διόθεν σχήσουσιν ἰούσας.
τοὺς μὲν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀρεσσάμενος πυκινοῖσιν
πέμφ' ὁ γέρων· οἶον δὲ Παραίβιον αὐτόθι μίμνειν
κέκλετ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν· αἶψα δὲ τόν γε
σφωιτέρων ὀίων ὅ τις ἔξοχος εἶς ἓ κομίσσαι

ἀποδοθῇ

ἧκεν ἐποτρύνας. τοῦ δ' ἐκ μεγάροιο κιόντος,
μειδιόων ἑτάροισιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα.
„Ὦ φίλοι, οὐκ ἄρα πάντες ὑπέρβιοι ἄνδρες ἔασιν,
„οὐδ' εὐεργεσίης ἀμνήμονες. ὡς καὶ ὅδ' ἀνὴρ
„τοῖος ἐὼν δεῦρ' ἦλθεν, ἑὸν μόρον ὄφρα δαείη.
„εὖτε γὰρ οὖν ὡς πλεῖστα κάμοι καὶ πλεῖστα μογήσοι,
„δὴ τότε μιν περιπολλὸν ἐπασσυτέρη βιότοιο
„χρησμοσύνη τρύχεσκεν· ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει
„κύντερον, οὐδέ τις ἦεν ἀνάπνευσις μογέοντι.
„ἀλλ' ὅ γε πατρὸς ἑοῖο κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν
„ἀμπλακίης. ὁ γὰρ οἶος ἐν οὔρεσι δένδρεα τέμνων
„δή ποθ' Ἁμαδρυάδος Νύμφης ἀθέριξε λιτάων,
„ἥ μιν ὀδυρομένη ἁδινῷ μειλίσσετο μύθῳ,
„μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἔπι πουλὺν
„αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές· αὐτὰρ ὁ τήνγε
„ἀφραδέως ἔτμηξεν, ἀγηνορίῃ νεότητος.
„τῷ δ' ἄρα νηκερδῆ Νύμφη πόρεν οἶτον ὀπίσσω
„αὐτῷ καὶ τεκέεσσιν. ἔγωγε μέν, εὖτ' ἀφίκανεν,
„ἀμπλακίην ἔγνων· βωμὸν δ' ἐκέλευσα καμόντα
„Θυνιάδος Νύμφης, λωφήια ῥέξαι ἐπ' αὐτῷ
„ἱερά, πατρῴην αἰτεύμενον αἶσαν ἀλύξαι.
„ἔνθ' ἐπεὶ ἔκφυγε κῆρα θεήλατον, οὔποτ' ἐμεῖο
„ἐκλάθετ', οὐδ' ἀθέριξε· μόλις δ' ἀέκοντα θύραζε
„πέμπω, ἐπεὶ μέμονέν γε παρέμμεναι ἀσχαλόωντι."

Σχόλια εἰς τὸ Δεύτερον τῶν Ἀπολλωνίου Ἀργοναυτικῶν

Σχ. 456. Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τὸν Παραίβιον φίλον Φινέως εἶναι φησίν· οἱ δὲ ἄλλοι δοῦλον εἶναι πιστόν.
Οἱ δὲ περὶ τὸν Παραίβιον (φησίν) ἐχάρησαν, ἰδόντες τοὺς ἥρωας. Αὐτὸς γὰρ ὁ Φινεὺς ὑπεμνήσατο καὶ προεῖπε τῷ Παραιβίῳ τὴν τῶν ἡρώων ἔλευσιν

ἀπολουθεῖ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Στ. 460. Θυνίδι γαίῃ. Τὴν περὶ τὸν Βόσπορον χώραν πάλιν Θυνίδα εἶπεν, ἣν κατῴκει Φινεύς· ὡς εἶναι μέρος τι Θράκης, ὃ καλεῖται Θυνίς.

Στ. 470. Μόρον ἐνταῦθα, οὐ τὸν θάνατον, ἀλλ' ἢ τὴν δυστυχίαν ἔφη, ἢ τὴν ποιὰν τῆς τύχης διάθεσιν.

Στ. 471. Ὁ Παραίβιος (φησί) πατρικὴν ἁμαρτίαν ἀποτιννύς, ἀεὶ ἐν ἀπορίᾳ ἦν βίου, καὶ ἐν πλεῖστα μοχθήσειεν.

Στ. 473. Χρησμοσύνη. Ἀπορίᾳ, πενίᾳ, ἐνδείᾳ. [Ὅσον οὖν, φησί, πλέον ἐμόχθει ὁ Παραίβιος, τοσούτῳ μᾶλλον ὑπὸ πενίας ἐτρύχετο.]

Στ. 477. Ἀμαδρυάδος νύμφης. Ἀμαδρυάδας νύμφας Μνησίμαχός φησι, διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γεννᾶσθαι. Ἢ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθείρεσθαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες λέγονται.

Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς ἄρα Ῥοῖκος θεασάμενος δρῦν ὅσον οὔπω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεσθαι, προστάξαι τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην. Ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυῒ νύμφη, ἐπιστᾶσα τῷ Ῥοίκῳ χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεπεν δὲ αἰτήσασθαι ὅ,τι βούλοιτο. Ὡς δὲ ἐκεῖνος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο· φυλάξασθαι μέντοιγε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγειλεν· ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν. Καί ποτε πεσσεύοντος αὐτοῦ παρίσταται ἡ μέλισσα. Πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος, εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν.

Ὁ οὖν τοῦ Παραιβίου πατὴρ ἐκκόπτων δρῦν, παρακαλούσης τῆς νύμφης μὴ τεμεῖν αὐτήν· συγγεγενημένη οὖσα γάρ, ἐὰν ἐκκοπῇ, παραιτίαν αὐτῇ ἔσεσθαι θανάτου. Ἀπειθήσαντος δὲ αὐτοῦ, νεμεσῆσαι τὸ δαιμόνιον αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἐγγόνοις, καὶ κακῶν γενέσθαι παραίτιον.

[Ἀδηρίξαι μὲν οὖν τὸ καταφρονῆσαι.

Στ. 482. Οἶτον δὲ τὸν θάνατον λέγει.

Νηκερδὲς δὲ τὸ ἀνωφελές.]

Στ. 483. Ἔγωγε μέν, εὖτ' ἀφίκανεν. Πρὸς ἐμὲ ὅτε ἦλθε (φησὶν) ὁ Παραίβιος καλεσάμενος, ἵ' τὴν ἀτυχίαν ἀνεκοινώσατο, ἔγνων αὐτὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ πατρὸς ἁμαρτίας δίκην ἀποτιννύντα.

Στ. 485. Λωφήϊα ῥέξαι. Ἐφ' οἷς λωφήσει καὶ παύσεται ἡ τῆς νύμφης ὀργή· τουτέστι καταπαυστικὰ τῆς ὀργῆς.

ἀπολοῦνται

Λωφήϊα, ἐξιλαστήρια [καὶ καταπαυστήρια], ἐφ' οἷς λωφήσει καὶ παύσεται κακούμενος. Λωφῆσαι δὲ κυρίως ἐπὶ τῶν ζώων, τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἄχθος ἀποθέσθαι. Καὶ λωφήσειν ἀντὶ τοῦ λήξειν, ἀναπαύσειν. ἢ ἀναπαυσάμενος τὸν λόφον, τουτέστι τὸν τράχηλον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ